

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

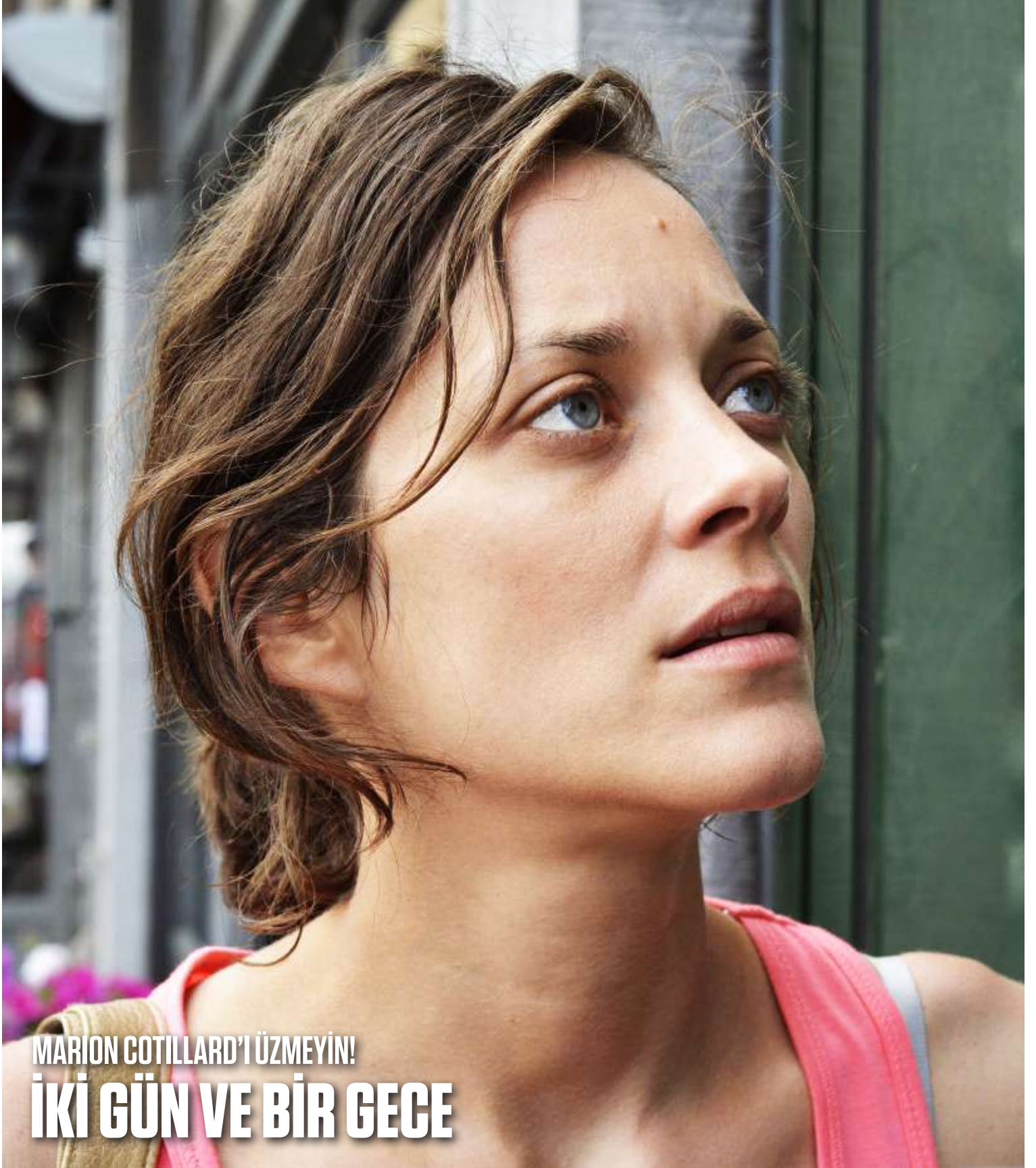
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARION COTILLARD'I ÜZMEYİN!

İKİ GÜN VE BİR GECE

“Yeni Yılda Sinema Sevginizi,
Sevdiklerinizle Paylaşın”

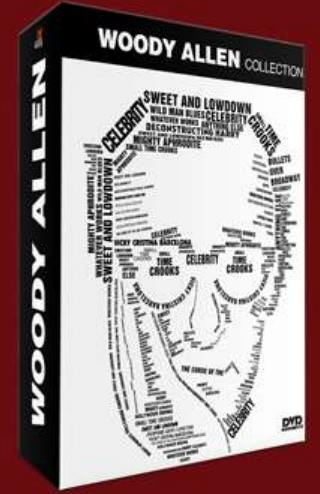

BAŞKA SİNEMA ÖZEL SEÇKİSİ I & II

WOODY ALLEN COLLECTION

BULLETS OVER BROADWAY MIGHTY APHRODITE EVERYONE SAYS I LOVE YOU
DECONSTRUCTING HARRY WILD MAN BLUES CELEBRITY SWEET AND LOWDOWN
SMALL TIME CROOKS THE CURSE OF THE JADE SCORPION HOLLYWOOD ENDING
ANYTHING ELSE VICKY CRISTINA BARCELONA WHATEVER WORKS

HAYAO MIYAZAKI COLLECTION

10 DİSK SET

BASKI, ŞANTAJ, SANSÜR: İŞE YARAMAZ AYGITLAR!

YIL OLMUŞ 2015, TÜRKİYE CUMHURİYETİ HÜKÜMETİNİN VE YÖNETTİĞİ DEVLETİN HER GEÇEN GÜN DAHA DA 'ŞAPŞIKÇE' YÖNTEMLERLE TOPLUM ÜZERİNDEKİ BASKI, ŞANTAJ VE SANSÜR ÇABALARI SÜREDURSUN, BUNLARIN HİÇBİRİNİN İŞE YARAMAYACAĞININ EN GÜZEL ÖRNEĞİ 'okyanus ötesi'nden (yanıldınız, Pensilvanya'dan değil, Hollywood'dan) geldi.

Sinema dünyasını takip edenlerin gözünden kaçmış olamaz. 16 Aralık'ta Hollywood'un en büyük stüdyolarından Sony, büyük bir bilgisayar korsanlığı hamlesiyle kaskaca alındı. Çeşitli olağan şüpheliler olmasına karşın kimin yaptığı henüz kesin olarak netleşmeyen bu korsan saldırısının sonucunda Sony'nin bünyesindeki tüm dijital veriler kimliği belirsiz kişi veya kişiler tarafından ele geçirildi. Kulağımıza çalınanlara bakılırsa, e-posta yazışmalarında film yıldızlarıyla ilgili arsızca yapılan dedikodulardan Sony'nin üst düzey yöneticilerinin maaş bordrolarına kadar her şey korsanların eline geçti. Korsanlar, Sony'den Kuzey Kore'yle (ama tabii arada ABD basınıyla da) dalga geçen "The Interview" isimli James Franco-Seth Rogen politik komedisini vizyona çıkarmaktan vazgeçmesini istedi. Eğer vazgeçmezlerse sinemalara 11 Eylül'ü andıran saldırılar düzenleyeceklerini belirttiler. Dijital dünyanın kudretini en iyi bilmesi

gereken bilgisayar korsanları 2015'in eşliğinde başvurdukları bu baskı, şantaj ve sansür girişiminin duvara toslayacağını tahmin etmeliydiler.

Sony, önce geri adım attı. Büyük sinema zincirleri de tehdidi ciddiye alıp filmin şu sıralar olması gereken gösterimini yapmayacaklarını duyurdular. Çok geçmeden ABD Savunma Bakanlığı, yaptıkları araştırmalar sonucu sinemalara saldırı tehdidinin altının boş olduğunu açıkladı. Bunun üzerine saldırıdan altı gün sonra Sony strateji değiştirdi ve filmi hem sanal alemde (YouTube, Google Play, Microsoft'un Xbox Video'su ve kendi www.seetheinterview.com sitelerinde) hem de kimi bağımsız sinemalarda vizyona sokmaya karar verdi. Normalde vizyona sokmayı planladıklarının yüzden 10'undan az salonda, yani 331 bağımsız sinema salonunda vizyona sokulan filmin ilk günkü gişe rakamları geldi ki, 1 milyon dolar hasılat toplanmıştı. Bu, dağıtımı bu çapta yapılan bir film için muazzam bir sayıydı. Sony, hemen ertesi gün sinemaseverlere teşekkür ettiklerini bildiren bir bildiriye basına dağıttı.

Sonuç olarak, 2014'ü işte bitiriyoruz. Dijital dünyada, internette artık limit gökyüzü olmuş. Her sansür girişiminin ardından dolanmak çocuk oyuncağına dönüşmüş. Türkiye'de de sansürcüler hâlâ televizyonda sigara ve göt-meme mozaikletiyorlar. Yeni yılda hepsine akıl fikir diliyoruz!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, MÜJDE İŞİL,

GEYDA AŞAR, CUMHUR CANBAZOĞLU, İLHAN YURTSEVER, KAAAN KARSAN, FIRAT ATAÇ **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

İki Gün Ve Bir Gece (Deux Jours, Une Nuit); Son Umut (The Water Diviner); İnsanları Seyreden Güvercin (En Duva Satt På En Gren Och Funderade På Tillvaron); Ayı Paddington (Paddington); Nikahta Keramet Var Mı? (Peace After Marriage); Aşk-ı Suzan; [REC] 4: Kıyamet Gecesi ([REC] 4: Apocalipsis); Yusuf & Yusuf.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, John le Carré imzalı "Soğuktan Gelen Casus"u (The Spy Who Came In From The Cold) inceliyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

René Clair'in 1931 tarihli başyapıtı: "Hürriyete Can Feda" (À Nous La Liberté)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

26 TOPAZ

Oscar'lı belgeselle Vietnam Savaşı sorgulanıyor: "Kalpler Ve Akıllar" (Hearts And Minds)... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Karabasan (The Babadook); Mandıra Filozofu; Lucy.

34 GENÇ VE MASUM

Abbas Kiarostami'den 1982 yapımı bir kısa: "Koro" (Hamsarayan)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ONLINE HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ ARKA PENCERE

ISSUU UYGULAMASI İLE
IPAD, IPHONE VE ANDROID'LERDE

ARTIK HER YERDE OKUNABİLİYORUZ!

İKİ GÜN VE BİR GECE

★★★★★

ORJİNAL ADI Deux Jours,
Une Nuit

YÖNETMENLER Jean-Pierre
Dardenne, Luc Dardenne

OYUNCULAR Marion Cotillard,
Fabrizio Rongione,
Catherine Salée, Baptiste Sorni

YAPIM 2014 Fransa-
Belçika-İtalya
SÜRE 95 dk.

DAĞITIM (Mars Production –
Bir Film)

**KİMİLERİNE GÖRE 1999
TARİHLİ FİMLERİ
"ROSETTA"YI
ANDIRAN "İKİ GÜN VE
BİR GECE" DARDENNE
BİRADERLER'İN
SİNEMASINDA YEPYENİ
BİR AŞAMA VE YILIN DA
EN İYİ FİMLERİNDEN.**

DARDENNE BİRADERLER'İN YENİ BAŞYAPITI "İKİ GÜN VE BİR GECE"Yİ İZLEYENLERİN HEMEN HEPSİ, ÜSTATLARIN 1999 tarihli bir başka başyapıtı "Rosetta"yı hatırladı ve iki film arasında organik bir bağlantı olduğunu gördü. Kimilerine göre, bu bağlantı "İki Gün Ve Bir Gece"nin 'zayıf' tarafını oluşturuyor. Öyle ya, bu hikaye zaten anlatılmıştı! Ne gerek var şimdi yeniden anlatmaya! Tersine "İki Gün Ve Bir Gece"yi sinematografisinin ötesinde çok önemli yapan şey tam da bu gereklilik aslında.

Her şeyiyle işine tutunmaya ve hayatta kalmaya çalışan Rosetta'giller bugün ne alemdeler? O zamandan bu zamana neler değişti? Üstelik Dardenne Biraderler bu kez meseleyi sadece izledikleri karakterle sınırlandırmıyorlar, giderek büyüyen ve toplumsallaşan bir 'ikilemin', çıkmazın kodlarını çıkartıp koyuyorlar önümüze.

Psikolojik sorunları nedeniyle bir süre işinden ayrı kalan Sandra, tedavisi bittikten sonra işine dönmek isteyince büyük bir sürprizle karşılaşır. Onun yokluğunda 'bir kişi eksik' olarak da işlerin yürüdüğünü fark eden patronları işyeri çalışanlarına Sandra'nın işe dönmesi karşılığında yıllık primlerinden vazgeçmelerini önerir. Bir tür 'kırk katır mı, kırk satır mı' durumu. Sandra'nın yokluğunda yapılan oylamada işçilerin büyük bir bölümü oylarını Sandra'nın işe geri dönmesi yönünde değil de, primlerini almak için kullanırlar. Sandra böylece işsiz kalmıştır. Sandra, zaten gördüğü psikolojik tedavi nedeniyle özgüveni iyice dağılmış, göz kapaklarına biriken yaşları tutmakta her geçen gün daha da zorlanmaya başlamıştır. Üstelik kocasıyla birlikte satın aldıkları evlerinin de hatırı sayılır bir borcu vardır. Hayal kırıklığı içerisinde yenilgiyi kabullenmeye hazırlanan Sandra, iş yerinden bir arkadaşının ilk oylamada ustabaşının işçileri tehdit ettiğini söylemesi ve onu yeniden oylama yapılması için mücadeleye davet etmesiyle bir umuda kapılıyor. Kocasının da yenilgiyi kabullenmek yerine mücadele etmesi yönünde yaptığı telkinler sonucunda, oylarını

onun lehine değiştirmeye ikna etmek için hafta sonu boyunca (iki gün ve bir gece) iş yerindeki arkadaşlarını ziyaret etmeye karar veriyor. Bu ziyaretler Sandra'nın zaman zaman ümitsizliğe kapılıp kendini giderek daha çok değersiz hissettiği, zaman zaman ise ortaya çıkan dayanışma ruhuyla hayata yeniden tutunduğu inişli çıkışlı bir duygu halini taşıyor perdeye.

"İki Gün Ve Bir Gece"yi yılın en iyilerinden birisi (bu satırların yazarı için yılın en iyisi) haline getiren çok temel belirleyenleri var. Ama üç tanesinin yeri ayrı.

İlki; insani olan yanı. Özgüveni paramparça olmuş, duygularını ve davranışlarını kontrol etmekte zorlanan, hayat karşısında yenilgiyi tam anlamıyla kabul etmiş bir kadından; insanların içine karıştıkça, kendi kaderiyle çalışma arkadaşlarının kaderini ortaklaştırdıkça, kocası ve arkadaşlarının yardımıyla mücadele etmeye başladıkça, bambaşka insanın doğuşuna tanıklık etmemizi sağlıyor bu film. İnsanın, kabullenen değil mücadele eden, edilgen değil hayatın içerisinde değişen ve değiştiren bir varlık olduğuna inancımızı tazeliyor bir kez daha Sandra ile birlikte. O, film boyunca taşıdığı kavrukluğundan kurtulup 'dimdik' durmaya başladığında biz de geleceğe değil belki ama insanoğluna olan inancımızı tazeliyoruz.

İkinci olarak; Dardenne'lerin sinemasına dikkat çekmek gerek. Üstatlar bu işi çok iyi yapıyorlar hiç kuşku yok ama bu kez kameranın aradan çekilmesi ve bizi karakterlerle baş başa bırakması inanılmaz bir seyir zevki yaratıyor. "İki Gün Ve Bir Gece" film olduğunu unutturan filmlerden. Sanki yaşananlara bir kamera aracılığıyla tanık etmiyormuşuz da, Sandra'nın ardı sıra biz de o evlerin kapılarını çalıyor, konuşmalara tanıklık ediyormuşuz gibi. İş arkadaşı Juliette ve kocası Manu ile biz de Sandra'yı hayata tutunması, işi ve geleceği için mücadele etmesi için destekliyormuşuz duygusu yaratmayı başarıyorlar.

Son olarak politik birtakım tespitler...

**YÖNETMENLER,
SANDRA'NIN KAPISINI
  ALIP BİRKAÇ DAKİKA
GEÇİRDİĞİ HER EVDE O
KADAR DOĞRU
MİZANSENLER
YARATİYORLAR Kİ,
'GÖSTERİŞLİ' BİR
FOTOĞRAF ÇIKIYOR.**

Filmin 'refah toplumu' Avrupa'da emekçiler i  in hayatın hiç de kolay olmadığını gösteren bir yanı var. 'Eski kıta'da bu tür hikayeleri sıklıkla görüyoruz perdede evet ama Dardenne'ler aynı zamanda basitçe işçi sınıfının ruh halini de   kartıp koyuyorlar masaya. Patronların işçileri birbirine d    rmek, kaderleri ortak değil de ayrı ayrıymı   algısı yaratmak, 'demokrasicilik' oyunu oynayarak insanların i  lerine son verilmesine kendileri karar vermiyormu   izlenimi yaratmak gibi usta manevralarını gözümüzün i  ine sokmadan seriyor ortalığa. Bununla da kalmıyor. 'Sınıf'ın bugün i  ine d        durumu görmemizi sağlıyor. Sandra'nın çaldığı her kapıda ayrı bir hayatın var olduğunu, geçim derdinin insanları nasıl teslim aldığını, kültürel kodların i   hayatındaki belirleyiciliğini görüyoruz.

Biraderler, Sandra'nın kapısını   alıp birkaç dakika geçirdiği her evde o kadar doğru mizansenler ve diyaloglar yaratıyor ki, hiç tekrara d   meden 'gösterişli' bir fotoğraf çekip koyuyor önümüze.

Sandra 'yenil ama daha güzel yenil' düsturuyla mücadeleden çıkıp hayata karşı 'dimdik' durmaya başladığında; aklımıza hazin bir soru d    yor: Türkiye sineması insan 'ruhu'ndaki varoluşsal gezintileri ne vakit sonlandırıp Sandra gibi etten, kemikten, kaygı ve kederden ama aynı zamanda mücadeleden yaratılmış karakterler   kartıp koyacak önümüze?

Marion Cotillard, dünya starlı  ının muhteşem bir oyuncu olmaya engel teşkil etmediğini kanıtlıyor.

Birçokları gibi bu filmin de az kopyayla vizyona gireceği ve sınırlı sayıda seyirciye ulaşacağı gerçeği...

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

ARALIK 2014

Avrupa'da Bir Hayalet Dolaşıyor: İki Gün ve Bir Gece

Tarihimizde Bir Kesik: Fatih Akın'dan The Cut

Yönetmenlerle Söyleşiler:

Roy Andersson, Peter Greenaway, Albert Serra

İki Açıdan Yıldızlararası

Altın Portakal'lı Kuzu

+ HEDİYE AFIŞ: İKİ GÜN VE BİR GECE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: www.altyazi.net

SON UMUT

ORJİNAL ADI The Water Diviner

YÖNETMEN Russell Crowe

OYUNCULAR Russell Crowe,

Olga Kurylenko, Jai Courtney,

Isabel Lucas, Yılmaz Erdoğan,

Cem Yılmaz, Megan Gale

YAPIM 2014 Avustralya-

Türkiye-ABD

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım

(NuLook İstanbul)

ESKİSİ KADAR PARLAK
BİR YILDIZ OLMA
DA RUSSELL CROWE
SEYİRCİYİ AVUCUNUN
İÇİNE ALMA
BAŞARISINI BU KEZ
"SON UMUT" TAKİ
İLK YÖNETMENLİĞİYLE
YAPMAYA ÇALIŞIYOR.

G EÇMİŞ YILLARDAKİ BİRKAÇ FİLM VE BELGESELİ SAYMAZSAK SİNEMAMIZIN GÖZDE TEMASI OLAMAMIŞTI ÇANAKKALE Savaşları. Ta ki 2012-2013 sezonuna kadar... Sinan Çetin'in evinin bahçesinde ailecek çektiği sürreal "Çanakkale Çocukları", Yeşim Sezgin'in cepheden cepheye koşturup hangi konuya odaklanacağını şaşırdığı "Çanakkale 1915", İstanbul Lisesi öğrencilerinin şehadetini anlatan "Sarı Siyah" ve Serdar Akar'ın süpervizörlüğünde çekilen, Jean-Jacques Annaud'nun "Kapıdaki Düşman" (Enemy At The Gates) filminden esinlenen "Çanakkale: Yolun Sonu"... Arka arkaya vizyona giren bu yapımlar arasında "Çanakkale: Yolun Sonu", hem savaşta dağılmayan senaryosu hem de teknolojiyi kullanma becerisiyle türdeşlerini geride bırakmayı başarmıştı. Avustralyalı yönetmen Peter Weir imzalı "Gelibolu" (Gallipoli) ise açıkça 'bizden' görünmese de Çanakkale'yi konu alan en iyi film olarak kabul ediliyor hâlâ. Kahramanlık destanı anlatmaktan kaçınan Weir, Anzakların ait olmadıkları bir savaşta İngiliz emperyalizmine piyon yapılmasını eleştiriyordu filmde.

"Gelibolu"dan 30 küsur yıl sonra aynı coğrafyadan bir başka sinemacı aynı konuya el attı. Russell Crowe, sinemaya başladığı yıllardaki kadar özgün ve parlak olmasa da hâlâ seyirciyi avucunun içine almayı başarabilen bir aktör. "Son Umut"ta bu özelliğini muhafaza ederek, yönetmenlikte de kendini ispatlamaya koyuluyor. İlk defa yönetmen koltuğuna oturan Crowe, atalarının can verdiği savaşa ve topraklara geri dönüp, Atatürk'ün o ünlü sözündeki gibi kendini 'bizim evlatlarımız'dan biri gibi hissettiğini kanıtlıyor. Dolayısıyla film, doğrudan Türk seyircisine yönelik milli heyecanla yapılmış, hatta Türk yönetmenin elinden çıkmış hissiyatı veriyor.

Aslında Crowe'un genel olarak çift yönlü bir

yöntem izlediğini belirtmek gerek. Evet, büyük ölçüde Türk bakışıyla anlatılan, yerli seyircinin kendininmiş gibi hissedeceği bir film "Son Umut". O kadar ki İngilizler ve Yunanlılar, ancak yerli yapımlarda rastlayabileceğimiz cinsten ruhsuz ve kötüler. Bir de madalyonun diğer tarafı söz konusu. Yabancı sinemacıların ülkemizde çektikleri filmlerde sıkça başvurdukları Doğu/Arap egzotizmiyle oryantalist bakışın benzer bir versiyonu Crowe'un filminde de var. 1001 Gece Masalları'nın efsunlu ve renkli atmosferini kendine örnek almış sanki Crowe. Küçük çocuğun peşinden koştuğu ve otelde geçen sahnelerde bu bakış açısı hayli aşık. Dolayısıyla Crowe bir yandan Türk seyircisine perdede görmek istediği gibi, ruhunu okşayan bir hikaye anlatırken bir yandan da uluslararası seyirciye

“bunlar kahraman ve hümanist oldukları kadar pek de büyüleyici milletmiş” dedirtecek masalsi bir atmosfer kuruyor filminde.

Nuh Peygamber’i canlandırdığı filmin başında nasıl çorak toprakta su buluyorsa, “Son Umut”ta da buna çok benzeyen bir sahne ile kendini adeta uhrevileştiriyor Crowe. Ancak bu konumlandırma da tıpkı filmin bakış açısı gibi çift yönlü. Crowe yaralı bir kahraman/peygamber olarak başladığı hikayede hem başka bir dinin huzur vericiliğiyle tanışıyor hem de kendinden daha kahraman insanlarla, yani Türk askerleriyle... Dolayısıyla kendini fetişleştirerek başladığı yolculukta ‘hamdım, piştim, yandım’ mertebesine erişip sadeliğe ulaşıyor. Cem Yılmaz ve Yılmaz Erdoğan’a önemli roller biçmesini de Crowe’un kendi kahramanlığını frenlemesi olarak algılamak mümkün. Hamam

sahnesi, ‘tam ticaret yapılacak millet’ esprileri ise bariz şekilde Cem Yılmaz kokuyor.

“Son Umut” gönülleri hoş eden ama sinema adına ekstrası olmayan bir yapım. Milyon dolarların konuşulduğu bir filmde daha gerçekçi savaş sahneleri görememek, ciddi bir hayal kırıklığı yaratıyor özellikle. Yine de şimdiye kadar yaptığımız Çanakkale filmleriyle kıyaslandığında yönetmenlerimizin imrenebileceği kadar ‘yerli’ duruşu ve yurtdışında bizim adımıza masalsi ve kahraman ülke reklamı yapacak olması, filmin en büyük avantajı.

Çocuklarının yataklarında olmadığını anlaşıldığı sahne, filmin en başarılı çekimi.

Crowe, Olga Kurylenko’da direktmeyip yerli bir oyuncuyla çalışmış, inandırıcılık sorunu çözülebilmış.

**BÜYÜK ÖLÇÜDE TÜRK
BAKIŞIYLA ANLATILAN
BİR FİLM BU.
İNGİLİZLER VE
YUNANLILAR ANCAK
YERLİ YAPIMLARDA
RASTLAYABİLECEĞİMİZ
CİNSTEN RUHSUZ
VE KÖTÜLER.**

İNSANLARI SEYREDEN GÜVERCİN

★★★★

ORJİNAL ADI En Duva Satt På En
Gren Och Funderade På Tillvaron

YÖNETMEN Roy Andersson

OYUNCULAR Holger Andersson,
Nils Westblom

YAPIM 2014 İsveç-Almanya-
Norveç-Fransa

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM M3 (Filmartı)

“İKİNCİ KATTAN
ŞARKILAR” VE “SİZ,
YAŞAYANLAR” DAN
SONRA ‘YAŞAYANLAR’
ÜÇLEMESİNİN SON
FİLMİ “İNSANLARI
SEYREDEN
GÜVERCİN”İN DE
KLASİK BİR YAPISI YOK.

HAMM: SAKIN ANLAMLI BİR ŞEYLER SÖYLEMEYE BAŞLAMIS
OLMAYALIM. CLOV: ANLAMLI BİR ŞEY SÖYLEMEK Mİ? SENLE
ben mi? İyi espri. Hamm: Düşünüyorum
da... Dünyaya akıllı mantığı yerinde bir
yaratığın geri geldiğini düşün. Bizi yeterince
uzun bir süre izlerse, kafasında birtakım
düşünceler uyanmaz mı

“Oyun Sonu”nun, seyirciye, ölüme yazgılı
insanlığa ve bu dünyanın anlamsızlığına
gönderme yaptığı bu repliklerdeki ironi ve
Samuel Beckett dünyası neyse, Roy Andersson
filmleri de odur. Aşağı yukarı. Andersson’un
“İkinci Kattan Şarkılar”dan (Sånger Från Andra
Våningen) sonra, ‘slapstick Bergman/Buñuel’
benzetmesi yapılmış olsa da Beckett’in daha
doğru bir referans olduğunu iddia edebiliriz.

Beckett insanları -sesleri, bilinçleri desek
daha doğru- yaşamla ölüm arasındaki eşikte, bir
ileri bir geri salınıp dururlar. Replikleri
tekrarlara dayalıdır. Konuşmalar kısadır,
bedensel işlevler en aza, bazen sadece bir
dudağa, bir kulağa, bir sese indirgenmiştir.
İndirgenemeyene, ulaşmaktır niyet. Arayış,
gerçek benliğin, özün arayışıdır. Sahnedeki
hiçlik ve boşluk, dünyaya atılmış insanlığın
hiçliğiyle örtüşür. Trajikomiktir yer yer. Kimi
zaman bir palyaçoya benzer sahnedeki figürler.

“İkinci Kattan Şarkılar” ve “Siz,
Yaşayanlar”dan (Du Levande) sonra ‘yaşayanlar’
üçlemesinin son filmi olan “İnsanları Seyreden
Güvercin” klasik bir anlatı yapısına, alışageldik
anlamda karakter yaratımına sahip değil. Ancak,
filmin ana karakterleri diyebileceğimiz, şaka
malzemeleri satan iki yaşlı adamı, yukarıdaki
alıntıda adı geçen Hamm ve Clov kadar,
“Godot’yu Beklerken”in Estragon ve Vladimir
ikilisini de anırtıyor. İktidar ilişkisini
yansıtmaları ve ‘clownesk’ tavırlarıyla...
Beckett’in bedenini yitirmiş insanları gibi
Andersson’un kişileri de yaşlı, iri, aksak, kambur.

Ancak, Andersson’un sineması, teatral
mizansenlerden beslenirken, görsel zenginliğini
resimden alarak, absürd tiyatronun
ulaşamayacağı bir mertebeye yükseliyor.
Çoğunlukla kapalı mekanda geçen, plan sekans
ilerleyen sahneler, renk uyumundan
kompozisyona kadar titizlikle yaratılırken,
çerçevedeki aynalar, büyük camlar, yansımalar,
resim içinde resimler kurarak etkiyi büyütüyor.

Andersson, Beckett oyunlarının kelimeler
üzerinden kurduğu müzikal tınıyı, tüm filme
yayıyor. Üçlemesinin her filmi, tekrar eden
cümlelerle, enstrümanlarla, şarkılarla, müziği
ince ince dokuyor. Filmleri, episodik ilerlerken,
sahneleri birbirine görünmez bir iplikle bağlıyor
ve seyircisine sık sık göz kırparak, bu soluk
dünyanın garip, yüce ve vahşi hayatın da iç
sızlatan bir komedi olduğunu vurguluyor. Ancak

Andersson'un Beckett kadar umutsuz ve soyut olmadığını da ekleyelim. Andersson'un ayakları yere biraz daha sağlam basıyor ve ülkesinin gündelik gerçekliğinden olduğu kadar, tarihten de besleniyor. Sömürgecilğe kadar uzanarak, utanç duymamızı istiyor. Şiir ve rüyayı seven yönü, bunları gerçeküstü bir atmosferde konumlandırırsa da...

"İnsanları Seyreden Güvercin" üçlemenin en doygun, en ustalık, en şaşırtıcı halkası. Üç ölümün sahnelendiği prolog bölümünde Beckett'in ölüme yazgılı umutsuz insanlarını, ölümle dalga geçebilme ustalığına taşıyor. Başlangıçta yakaladığı zirvelerden sonra, orta bölümde tekrarlara dayalı motifler ritmini biraz düşürse de büyük kozlarını sona saklayarak, altın vuruşunu yapıyor. Modern insanların çırpınışlarının arasında tarihî göndermeler

yaparak, tüm zamanları birbirine bağlıyor.

Beckett, alıntıdaki gibi, oyunun anlamlı bir şeyler söyleyip söylemediğini, kendinin farkında olarak sorguya açar. Keza, "Godot'yu Beklerken"i yönetecek Alan Schneider, Beckett'e Godot ile kimi veya neyi kastettiğini sorduğunda, Beckett şöyle demiştir: "Bilseydim oyunda söylerdim." Andersson ise anlamları daha doğrudan seriyor önümüze. İnsanoğlunun kırılğanlığını, birbirini aşağılama sevdasını, ağaçtaki bir güvercinin yapacağı gibi, şaşkınlıkla ama sevecen bir şekilde izletirken, aşkın hıçkırıklarla, sessiz kahkahaları iç içe örüyor.

Sömürgecilğe gönderme yaptığı sahne, 'tüm zamanların en iyi sahneleri' listesine girmeli.

Biraz daha Andersson mizahı fena olmazdı.

ROY ANDERSSON
SEYİRCİSİNE SIK SIK
GÖZ KIRPARAK, BU
SOLUK DÜNYANIN
GARİP, YÜCE VE VAHŞİ
HAYATIN DA İÇ
SIZLATAN BİR KOMEDİ
OLDUĞUNU
VURGULUYOR.

AYI PADDINGTON

ORJİNAL ADI Paddington

YÖNETMEN Paul King

OYUNCULAR Hugh Bonneville,

Sally Hawkins, Nicole Kidman,

Jim Broadbent, Imelda Staunton

YAPIM 2014 İngiltere-Fransa

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım

(Medyavizyon)

ÇOK PARLAK, ÇOK

EĞLENCİLİ, ÇOK İNGİLİZ

AMA İZLEDİKTEN BİR HAFTA

SONRA AKLINIZDA NE

KADARI KALIR BİLİNMEZ!

ÇOCUKLARIN İZLEMESİ İÇİN YAPILAN KOMEDİ FİLMLERİNİN BAZILARI YA MESAJLARINI ÇOK DIDAKTİK ŞEKİLDE SUNARAK ders verirler, ya da işi daha çok eğlencesine vurup mesajlarını hikayenin içinde eritirler. Tabii ki bizim tercihimiz parmak sallayan filmler yerine temasını komik ve eğlenceli bir hikayenin içine yedirebilenler. Bazen terazinin bir tarafı yani 'eğlence' kısmı biraz daha ağır da basabilir diğer tarafa göre. "Ayı Paddington" da biraz böyle bir film. Ama başarıyla uyguladığı kimi taktiklerle bunu örtmeyi ve belli bir sinema zevki olan kesimi de tavlamaı başarıyor. Mesela o kadar 'gerçek' bir Londra'nın içine Miyazaki'nin filmlerinde de görülebilen birkaç 'steampunk' numarası eklenmiş. Wes Anderson filmlerini çağrıştıran bir 'bebek evi' düzeni kurulmuş ve kimi esprileri de bunun içine yayılmış. Hikaye anlamında da "Küçük Kardeşim"e (Stuart Little) yakın bir tarz tutturulmuş.

Bir Afrika safari sırasında keşfedilen, insan gibi konuşan, yürüyen özel bir ayı türünün üyesi olan ayı Paddington, yanlarında büyüdüğü

dedesini kaybedip de büyükannesini huzurevine uğurlayınca soluğu Londra'da alıyor. İki çocuklu bir ailenin evine bir süreliğine konuk olan Paddington ailenin bütün meselelerini olanca sakarlığına rağmen bir şekilde çözüp kendisini sevdirmeyi başarıyor ve içini doldurmak için onu kovalayan kötü bir kadına karşı da hep beraber mücadele ediyorlar.

"Ayı Paddington" zaman zaman tüm aileyi kapsayan bir anlayışa bürünürken bazen de fazla çocuksu oluyor. 'Sırf sizden farklı diye birini dışlamayın' temasını hareketli ve komik bir kurguyla anlatmaya soyunan film başarılı efektleriyle de göz dolduruyor. Çoluk çocuk ailece izlemesi keyifli olsa da hafifliğinden ve Londra'ya ilan-ı aşk yapan fazla 'İngiliz'liğinden dolayı zihninizde oylanmadan geçip gidecektir.

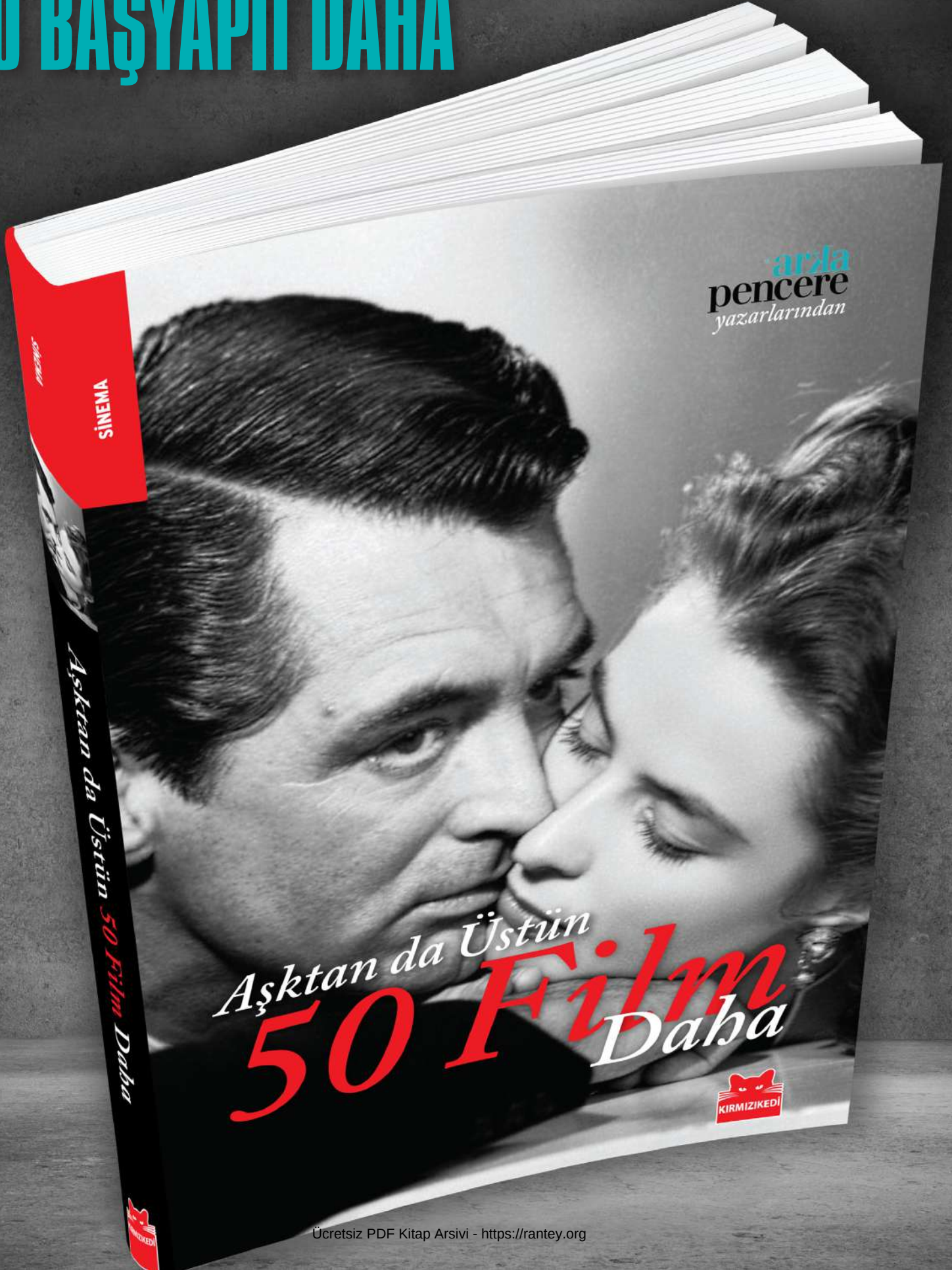

Filmin kötü kadını hâlâ pürüzsüz teniyle gözümüzü kamaştıran Nicole Kidman canlandırıyor!

Hikayenin finali yeteri kadar 'büyütülememiş' sanki...

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

arıkla
pencere
yazarlarından

Aşktan da Üstün
50 Film
Daha

NİKAHTA KERAMET VAR MI?

ORJİNAL ADI Peace After Marriage

YÖNETMENLER Bandar Albuliwi,

Ghazi Albuliwi

OYUNCULAR Hiam Abbass,

Ghazi Albuliwi, Omer Barnea

YAPIM 2013 ABD-İsrail-Ürdün

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM Chantier

**TÜRKİYE'DE ÖZEL
GÖSTERİMLERLE
SİNEMASEVERLERE ULAŞAN
"NİKAHTA KERAMET VAR
MI?" ŞİRİN BİR ÖYKÜ.**

BİRKAÇ YILDIR FİSTİVALLERDE DOLAŞAN, MONTELLIER CİNEMED FİSTİVALİ'NDE HALK ÖDÜLÜNÜ ALAN, Türkiye'de özel gösterimlerle sinemaseverlere ulaşan "Nikahta Keramet Var Mı?" nihayet ticari salonlarda.

86 dakikalık şirin bir öykü. Otuzuna gelmiş, anne babasıyla yaşayan, New York doğumlu Filistinli Arafat işsiz, yalnız ve cinsel sorunları var. Müslüman kızla evlenmesini istiyor ailesi. O ise seks bağımlılığından kurtulmak için terapide.

Karşısına sahte evlilikle yeşil kart almak için para verecek genç bir kadın çıkıyor ve devamında aileden bağımsız bir hayat olanağı doğuyor. Ah bir de kız İsraili Yahudi olmasa...

İki tarafın birbirini boğazladığı Ortadoğu gerçeğinin binlerce kilometre uzağında siyasete fazla bulaşmadan bütün değerlerle dalga geçen, kesif dramdan eğlendirici öğeler cımbızlayan romantik bir komedi bu.

Kanlı ve tarihi çekişmenin komedisi yapılıp mı diye kızanlar çıkacaktır. Barış sürecine ve çözüme kimsenin inanmadığı ortamda biraz da mizaha

şans vermenin ne sakıncası olabilir ki...

Los Angeles'da prodüksiyon eğitimi almış Faruk Özerten'in ("Silsile" de onun) de yapımcıları arasında bulunduğu bu Fransa-Türkiye-ABD ortak yapımının senaryosunu yazmış, yönetmenliğini üstlenmiş, başrolünü oynamış Ghazi Albuliwi'yi Filistinli Woody Allen olarak değerlendiren yazılar çıkmış Batı'da.

İyimser değerlendirme bize göre; Arafat: "Ben evleniyorum", Anne: "Kız Filistin'den mi?" Arafat: "Biz Filistin diyoruz ama onlar başka şey diyor." gibi az ama hoş esprilerin yanında, Yahudi kız: "Bu iş zor. Çocuğun dini ne olacak?", Arafat: "Mesele değil. Pazartesi, salı, çarşamba Müslüman; perşembe, cuma, cumartesi Yahudi olur. Pazar günleri de Allah tatil yapar" gibi gayet sıradan, popüler, kolay tüketilen kareler de var.

Grafik giriş jeneriği çok başarılı ve son derece işlevsel.

Etnik farklılıklara alışkanlıklara, hayatlara dayanan mizaha fazla prim tanıyor.

AŞK-I SÛZAN

YÖNETMEN Murat Tüter

OYUNCULAR Emre Kentmenoğlu,

Doğaç Yıldız, Gülin Sezen

Aray, Hüseyin Akşen

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 71 dk.

DAĞITIM SETEM Akademi

(Avangard Film)

FİLM, İLK BAKIŞTA
2009 YAPIMI MAHMUT
FAZIL COŞKUN'UN
"UZAK İHTİMAL"
FİLMİNİ HATIRLATIYOR.

BİR KADINA ÂŞIK OLMAYAN TANRI AŞKI NEDİR BİLEMEZ. TASAVVUF DİLİNDE 'SADIK RÜYA' ANLAMINA GELEN VE gelecekte size müjdelenen hayatın ilk ip uçlarını sunan rüya, "Aşk-ı Süzan" da bir kadın yüzü olarak çıkar karşımıza. Halveti Şeyhi Ragıp'ın Musevi Jacklin'i rüyasında görmesiyle başlayan hikaye, Jacklin'in gayrimeşru oğlu Yasef'in de dahil olmasıyla bambaşka bir boyuta ulaşır ve tasavvuf ile aşkın aynı potada eridiği mistik bir yola doğru evrilir.

Genç Yasef'in hayatla ve annesiyle bir türlü barışamaması, Tanrı'ya olan inancını da kaybetmesi, aslında hiç görmediği babasının yokluğundan kaynaklanır. Yasef'in babasız büyümesi içindeki en büyük yara. Bu gerçekle bilinç altında sürekli kavga içinde olan Yasef, tesadüfen karşılaştığı bir fotoğrafla, Pandora'nın Kutusu'nu açar ve geçmiş ile şimdiki zaman arasında bir nefret köprüsü inşa eder. Okuldan hocası Ragıp ve annesinin bir arada görüldüğü fotoğrafı bulan Yasef, içindeki hınçla Ragıp'a saldırır ve onu bıçaklar. Babası sandığı Ragıp'ın

aslında bir dergahın şeyhi olduğunu ve zamanında annesini karnındaki bebekle sahiplendiğini yine Ragıp'ın ona verdiği günlükten öğrenir. Tabii günlüğü okurken de bizi tasavvuf ile örülmüş bir anlatının içine sokar...

Daha çok sırtını bu günlükteki hikayeye dayayan "Aşk-ı Süzan", kullandığı dille pek de incelikli bir yol tutturamıyor. Film, ilk bakışta Mahmut Fazıl Coşkun'un "Uzak İhtimal" filmini hatırlatıyor. Ama hikayeyi ele alışı biçimi ve iki din arasında kurduğu dengenin yanına bile yaklaşmıyor. Aşk kutsayacağı derken eksenini kaybediyor. Ayrıca filmin ana karakteri Ragıp'ı canlandıran Emre Kentmenoğlu'nun aşırı ağdalı oyunu, bir süre sonra filme zarar verirken, genç oyuncu Doğaç Yıldız, Yasef karakteriyle ilerisi için umut veriyor.

Genç oyuncu Doğaç Yıldız'ı tecrübe kazandıkça daha iyi rollerde göreceğiz gibi...

Filmin iyilerinden Hüseyin Akşen'e yeterince sahne şahsı tanınmaması.

[REC] 4: KIYAMET GECESİ

★
ORJİNAL ADI [REC] 4: Apocalipsis
YÖNETMEN Jaume Balagueró
OYUNCULAR Manuela Velasco,
Paco Manzanedo, Ismael Fritschi,
Crispulo Cabezas, Héctor Colomé
YAPIM 2014 İspanya
SÜRE 96 dk.
DAĞITIM M3 (Kurmaca)

**İLK FİLMİN HEVESLİ
MUHABİRİ ANGELA'NIN
YENİDEN ORTAYA ÇIKTIĞI
DÖRDÜNCÜ FİLMDE BU KEZ
MEKANIMIZ BİR GEMİ.**

2 007'DE ÇEKİLEN SERİNİN İLK HALKASI "REC: ÖLÜM ÇİĞLIĞI" (REC1) ZOMBİ FİMLERİ TÜRÜNE PEK BİR YENİLİK GETİRMESE de, dar alanda geçiyor oluşunun da avantajını kullanarak gerilim yaratabilme becerisiyle dikkat çekmişti. Görece de olsa ticari ya da eleştirel bir başarı yakalayan hemen her film için geçerli olduğu üzere bu tecrübemizin de tek bir sefere mahsus olması düşünülemezdi herhalde; öykünün elverdiği olanak ve ihtimaller ölçeğinde elbette.

Fakat bazen kan kokusu almış köpekbalığı moduna anında giriveren 'girişimciler' için en çıkışsız gözükken projelerde bile birkaç öyküsel oynama yapmak hiç de zor olmasa gerek. Nitekim "Rec" serisinden cüzdanlara akacak paranın son kuruşu henüz görmediğine kanaat getirmiş görünen yapımcılar da işin peşini bırakmadı. Lakin peşini bırakmaya ancak mezarda yanaşacaklarından korkmaya başladığımız işin suyunu da çıkarmaya başladılar sanki. Nereden mi belli? Yakında "Rec 5: Zombiler İle Suda Yaşam" isimli bir filmle karşılaşılırsanız sakın şaşırmayın!

İlk filmin başkarakteri hevesli muhabir Angela Vidal'in yeniden hikayeye dahil olduğu dördüncü filmde bu kez cehenneme dönen mekan bir gemi. Yeni filmin serinin geri kalanına bağlanmasını sağlayan bir köprü vazifesi gören Angela ise pek eskisi kadar hevesli sayılmaz. Kolay mı, bir kez daha zombiler sarmış dört bir yanını, baktığı her yerde mikserde çırpılmış yumurta sarısı kıvamında sıvılar. Yetmezmiş gibi bu defa işin içine iblisler de dahil olmuş.

Hadi her taraftan fişkıran kan, cerahat ve uzun parçalarına yine alıştık, yerlerde sürünen oyunculuklara da lafımız yok; türün şanıındandır ne de olsa. Ancak hiç değilse birkaç saniyecik olsun sabit durabilen bir kamera yahut ikide bir kulağımızın zarına dadanmayan ses efektlerine de pek itirazımız olmazdı hani.

Felaket korku filmlerinin sadece bize özgü olmadığını bilmek rahatlatıcı.

Boş mideyle seyretmeye kalkmayın.

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le

her cuma
saat: 22.00'da

hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

YUSUF & YUSUF

YÖNETMEN Ersoy Güler

ÖYUNCULAR Ali Sunal,

Burak Satıbol, Oya Başar,

Bülent Seyran, Eylül Öztürk

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Warner Bros. (Süreç Film)

**BURAK SATIBOL VE
AYHAN TAŞ KARŞILIKLI
SAHNELERİNDE
GÜLDÜRÜYORLAR AMA
DAHA FAZLASI YOK.**

KISA BİR SÜRE ÖNCE TÜRKİYE'YE ZİYARETTE BULUNAN PAPA'NIN EN DİKKAT ÇEKEN GÖRÜNTÜLERİNDEN BİRİ DE, oldukça mütevazı sayılan bir araçla İstanbul sokaklarında turladığı sahneydi. Medyanın da ilgiyle karşıladığı bu sahnede Papa, orta sınıf sayılacak bir araçla insanları selamlıyordu. Kendisini koruyan araçların bile en ucuzunun yüzbinlerce dolar olduğu konvoyda böylesi bir araçla görüntülenmesi ilgiyi hak ediyordu. Tam da bu noktada vizyona giren "Yusuf & Yusuf" tesadüfen bu hattan geçen bir film oldu.

Tüm hayali modifiyeli araçlar olan Yusuf, mutlu evliliğini gölgeleyen kaynanasının baskısı altında, geçimini minibüs şoförlüğüyle sağlıyor ama yine de hayallerinin bir gün gerçekleşebilme ihtimaliyle 'drift' yarışlarına katılıyor. Yine bambaşka bir dünyadan Ankara'ya ısınlanan papaz kılıklı Yusuf ve onun tetikçisi ajan ile, Papa'ya suikast hazırlığı var ki, işte filmin en önemli mizah kaynağı burada kendini gösteriyor. Kaynanası ve baldızıyla düğün hazırlıkları içinde olan Yusuf, birkaç kuruş kazanmak için yoldan

aldığı müşterilerle yol almaktayken Papaz Yusuf'un araca binmesiyle dünyası kararıyor. Ama Papa'ya suikast girişimi, birbirinden ilginç karakterlerin bağirtısına dönüşüyor ki, film bu noktadan itibaren sadece bağırın ve küfreden bir yapıya bürünüyor. Papaz Yusuf'un hazır bombalı eylem yapıyorken eski karısı ve onun şizoid yeni kocasını da yanında götürme isteği, minibüsü bir anda bambaşka yollara sokuyor.

Filmin senaryosuna da imzasını atan Ersoy Güler 2003'ten beri birbirini tekrarlayan yapımlarla zaten bilinen bir isimdi. Burada da yeni bir şey söylemediği açık. "İşler Güçler" ve "Kardeş Payı" dizilerinden tanıdığımız Burak Satıbol ve Ayhan Taş'ın karşılıklı oynadıkları sahnelerde güldürdüklerini söylemek mümkün ama daha fazlası maalesef yok.

Ayhan Taş'ın kendisine verilen aracı tekmediği sahne kendi kariyeri açısından bir zirve.

Sürekli bağırın ve küfreden karakterler bir süre sonra kabak tadı vermeye başlıyor.

AYI PADDINGTON

İKİ GÜN VE BİR GECE

NİKAHTA KERAMET VAR MI?

SON UMUT

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞK-I SUZAN	★★						
AYI PADDINGTON / PADDINGTON				★★★★			
İKİ GÜN VE BİR GECE / DEUX JOURS, UNE NUIT	★★★★★	★★★★		★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
İNSANLARI SEYREDEN GÜVERCİN		★★★★					
NİKAHTA KERAMET VAR MI? / PEACE AFTER MARRIAGE				★★★★	★★		
(REC) 4: KİYAMET GECESİ / (REC) 4: APOCALIPSIS							
SON UMUT / THE WATER DIVINER	★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	★★
YUSUF & YUSUF	★						
ÇAPKIN PROFESÖR / THE REWRITE				★★	★★		
EXODUS: TANRILAR VE KRALLAR / EXODUS: GODS AND KINGS	★★		★★★★	★★	★★		★★★★
FAKAT MÜZEYyen BU DERİN BİR TUTKU	★★★★	★★★★	★★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★
HOBBİT: BEŞ ORDUNUN SAVAŞI	★★★★			★★★★	★★	★★★★★	★★★★
KARDA BİR BEYAZ KUŞ / WHITE BIRD IN A BLIZZARD				★★★★	★★★★		★★★★
KESİK / THE CUT	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★
KIRIMLI	★★	★★					
ÖZGÜRLÜK DANSI / JIMMY'S HALL	★★★★		★★★★	★★★★		★★★★	
PATRONDAN KURTULMA SANATI 2 / HORRIBLE BOSSES 2	★★						★★
RİMOLAR VE ZİMOLAR: KASABADA BARIŞ				★★★★			
SAFARİ MACERASI / AFRICAN SAFARI	★★						
SESİME GEL			★★	★★	★★		
VE PERDE / CLOUDS OF SILS MARIA				★★★★★			
YAĞMUR: KİYAMET ÇİÇEĞİ	★★	★		★★	★★	★★	★★★★
KARABASAN / THE BABADOOK	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★
LUCY	★★	★★		★★	★★		★★
MANDIRA FİLOZOFU	★	★★		★★	★★		

'SOĞUK'TAN GELEN... CASUSLARI DA VURURLAR!

John le Carré imzalı klasikleşmiş casus romanı **“Soğuktan Gelen Casus”**tan hareketle **Martin Ritt**’in 1965’te çektiği aynı adlı film, insana **Soğuk Savaş** ‘nostaljisi’ yaşatan enfes bir siyah-beyaz. Yeniden basılan romanı okumanızı ve filmi seyretmenizi **hararetle** öneririm.

CASUSLUK ROMANLARININ PİRİ, ‘SOĞUK SAVAŞ EDEBİYATI’NIN USTASI JOHN LE CARRÉ, KARŞIMIZA HER BİRİ JAMES BOND OLAN ŞEMATİK TİPLER DEĞİL; YAŞAYAN, PSİKOLOJİLERİNE, RUH HALLERİNE VAKIF olduğumuz, çoğunlukla da ‘gözden düşmeleri’ne tanıklık ettiğimiz kanlı canlı karakterler çıkarmasıyla tanınır. Casusların gerçekte kim olduklarını bizzat kendi ağızlarından duyma dinleme fırsatı buluruz. Aksiyondan çok, gerilime, politik-ideolojik çatışmaya, bireysel dramlara dönüktür John le Carré yapıtları.

Benim iddiam değil, genel kanı o yönde; gelmiş geçmiş en iyi casusluk romanı olarak nitelendirilen “Soğuktan Gelen Casus” (The Spy Who Came In From The Cold) da odağına Berlin Duvarı’nı alarak, 1960’ların gerilimi hayli yüksek, Doğu ile Batı arasında sık sık şimşeklerin çıktığı, yıldırımların düştüğü o benzersiz atmosfere götürüyor okuru. Yıllardır yeni basımı yapılmayan roman, kısa süre önce Ali Cevat Akkoyunlu çevirisiyle Kırmızı Kedi’den çıktı ve gerçekten de oturup bir solukta bitirdim.

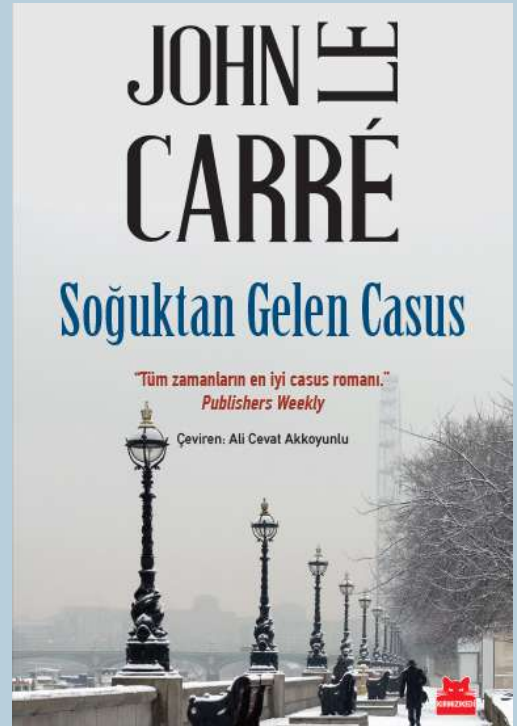
İngiliz Komünist Partisi üyesi olan sevdiği kadına, “Casusların ne olduğunu düşünüyorsun? Papaz, aziz veya davaları uğruna ölen şehitler mi? Casuslar kibirli aptallardan oluşan pis bir kalabalık; hainler de var, evet; ibneler, sadistler, ayaşlar, kokuşmuş hayatlarını renklendirmek için kovboyluk, Kızılderililik oynayan insanlar. Yoksa, Londra’da keşişler gibi oturup doğrularla yanlışları tarttıklarını mı düşünüyorsun?” diyen İngiliz ajan Alec Leamas’ın hüznü serüveni var karşımızda. Berlin’deki görevinde başarısız olmuş, Doğu Almanya’da gizlice çalışan pek çok adamını kaybetmiş ve Doğu Alman istihbaratının şefi Mundt’u ortadan kaldırmak için son bir görev üstlenen yorgun bir casus. Fakat oyun içinde oyun

başlıyor ve giderek baş döndürücü bir hal alıyor.

“Benim hiç dostum yoktur” diyen yenik kahramanımız, “Vatan hainisin... Aranan, gözden çıkarılmış, sahtekar bir herifsin. Soğuk Savaş’ın en değersizlerinden. Biz seni alırsız, satarız, elden çıkarırız, hatta vururuz bile” aşğılamalarına katlanmak pahasına ‘son görev’ için harekete geçiyor geçmesine de evdeki hesap çarşıya uymuyor, işler sarpa sarıyor.

John le Carré’nin edebi ustalığının denginde olduğunu söyleyebileceğim, Hollywood’un hatırı sayılır ve ne yazık ki biraz gölgede kalmış, örneğin “The Long Hot Summer” (1958) gibi müthiş bir filme rağmen el üstünde taşıyan pek fazla olmayan emektarlarından Martin Ritt’in, bizde dönemin politik söylemine uygun biçimde “Utanç Duvarında Casusluk” (1965) adıyla gösterilmiş olan filmi de en az roman kadar tadına doyumaz bir siyah-beyazdır. Başrolleri Richard Burton ve Claire Bloom’un üstlendiği, ufak tefek değişikliklerle birlikte Le Carré’nin romanını etkileyici bir görsellikle yansıtan film, Berlin’i ikiye bölen duvarın sınır noktasındaki heyecan verici açılışla başlayıp, gene duvarın ücra bir köşesinde yaşanan finaliyle, seyirciyi 1960’lar sinemasının ‘garantili’ anlatımıyla baş başa bırakıyor.

Kendisi de eski bir casus olan John le Carré ile Faulkner romanlarının bile üstesinden gelmiş Martin Ritt’in dinamik ve gerçekçi sinema dilinin bulunduğu film, dünyamızın şu berbat haline bakıp “Soğuk Savaş döneminin gözünü seveyim!” deyip geçmişe bu yönde özlem duyanlar için biçilmiş kaftan. Ve tabii ki Richard Burton’ın mükemmelden biraz daha iyi oyunculuğuyla da gücüne güç katan,

yapımından bu yana geçen 50 yıla dayanmayı bilmiş bir klasik...

Burton’ın ‘en iyi erkek oyuncu’ dalında Oscar’a aday gösterildiği (“Cat Ballou”nun Lee Marvin’ine kaybetmişti), ‘en iyi sanat yönetimi’ dalında da aynı ödüle değer gösterilen filmi de hararetle önermekten geri durmayayım. Şu kış günlerinde bir hafta sonu eve kapanıp romanı okuyun, ardından da filmi seyredin derim.

Son olarak, İngilizlerin, masabaşında değil de ‘dışarıda, sahada, tehlikeli bölgede’ görev yapmayı ‘soğuk’ olarak tanımladıklarını, romanın adıyla kastedilenin yalnızca Berlin’in soğuğu olmadığını, böylesi bir yan anlam da barındırdığını bir bilgi notu olarak iletelim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

HÜRRİYETE CAN FEDA

René Clair’in didaktik olmaktan uzak ve hatta entelektüel dahi ‘sayılmayan’ üslubu, kusursuz biçimde harmanladığı **neşe ve melankoli** duygularının yanı sıra, finalde başkarakterlerin takındığı ‘koyver gitsin’ tavrı itibariyle “Hürriyete Can Feda” (**À Nous La Liberté, 1931**), insanoğlunun yüzyıllardır cebelleştiği pek çok ideolojik soruyla baş başa bırakıyor seyirciyi. **Sosyal gerçekçilikle fanteziyi** buluşturan ütopyik bir komedinin toplumsal düzene sıkı bir nanik çeken böylesi bir **özgürlükçü duruş** sergilemesi dönemi için en hafif tabirle bir şok etkisi yaratmıştı.

RENÉ-LUCIEN CHOMETTE ADIYLA DÜNYAYA GELEN FRANSIZ AVANGARDININ BAŞLICA USTALARINDAN RENÉ CLAIR’IN 1931 YILINDA HAYATA GEÇİRDİĞİ ANTI-KAPİTALİST SİNEMANIN BAŞYAPITLARINDAN “HÜRRİYETE CAN FEDA” (À NOUS LA LIBERTÉ, 1931) CHARLIE CHAPLIN GİBİ BİR DEHAYİ BİLE ETKİLEMİŞ VE “ASRİ ZAMANLAR”A (Modern Times, 1936) esin kaynağı olmuştu. Chaplin’in düpedüz hırsızlıkla itham edilmesine neden olacak ölçüde üstelik.

Sinema kariyerine bir diğer Fransız öncü Louis Feuillade’in filmlerinde oyuncu olarak başlayan Clair 1924 yılında “Entr’acte” ve “Paris Qui Dort” filmlerine imza koyarak yönetmenliğe adım atmış ve kariyerinin büyük bölümünü daha ziyade müzikal ve komedi türleri üzerine inşa etmişti. Özellikle kariyerinin ilk yıllarında Paris varoşlarından çekip çıkardığı küçük insan portrelerini samimi bir dille betimleyen Clair, eşsiz bir ironi duygusunu müthiş bir tempoyla görselleştirerek genelde tecimsel olarak nitelenebilecek filmlerinde biçim açısından da deneysel bir tarz tutturmuştu.

Esasen gazetecilikten gelen Clair’in ilk dönem filmlerinde bile burjuva sınıfına yönelttiği oklar çoğu zaman kurduğu o büyüleyici ve masalsı atmosferlerin gölgesinde kalsa da, sosyal gerçekçi bir toplum eleştirisi de yönetmenin filmlerinden hemen hiç eksik olmamıştı. Bu anlamda “Hürriyete Can Feda” Clair sinemasının en sivri dilli parçası

olduğu gibi, aynı zamanda da zirve noktasıydı.

Temelde makineleşme ve kapitalizm karşısı alaycı bir çığlık olarak okunabilecek filmde iki hapisane kuşunun, Émile ile Louis’in hikayesine tanık olmaktadır. İki arkadaş bir gece hapisaneden kaçmaya yeltendikleri esnada Émile yakayı ele veriyor, onun kendi özgürlüğünden feragat etmesi sayesinde Louis kaçmayı başarıyordu. Dışarı çıktıktan sonra küçük bir gramofon işiyle başlayan ticaret hayatında hızla yükselen Louis kısa zamanda ünlü ve zengin bir sanayici konumuna ulaşıyordu.

Aradan geçen yıllar neticesinde Émile hapisaneden salıveriliyor, bir süre aylak aylak ortalarda dolandıktan sonra, sahibinin kimliğinden habersiz Louis’in fabrikasında iş buluyor ve orada çalışan bir kıza aşık oluyordu. Yıllar sonra yeniden bir araya gelen iki arkadaşın Louis önceleri sosyal kimliği nedeniyle Émile’i görmezden gelse de, filmin sonlarına doğru vuku bulan partide iki can yoldaşı içlerindeki anarşist yanı da ortaya çıkararak ortalığı birbirine katıyordu.

Émile ile Louis’in para, aşk, sosyal konum gibi değerleri, polisin de işlere karışmasıyla arkalarında bırakıp, iki sokak serserisi olarak yeni bir hayata yelken açmasıyla sonlanan film, zamanında Clair’in komünistlikle suçlanmasına da sebep olmuştu. Clair’in özellikle 1928

tarifli “İtalyan Hasır Şapkası” (Un Chapeau de Paille d’Italie) filminde kendini alttan alta hissettiren burjuva eleştirisi “Hürriyete Can Feda”da, hapishanede gayet yumuşak başlı bir kişiliğe sahip olan Louis’nin üst sınıfa kaydktan sonra geçirdiği değişim ve ahlak çöküntüsü göz önünde bulundurulunca doruğa ulaşıyor, bahsi geçen finaldeki parti sahnesi akla gelince de neredeyse bir satire dönüşüyordu.

Clair’in didaktik olmaktan uzak ve hatta entelektüel dahi ‘sayılmayan’ üslubu, kusursuz biçimde harmanladığı neşe ve melankoli duygularının yanı sıra, finalde başkarakterlerin takındığı ‘koyver gitsin’ tavrı itibariyle de filmi, insanoğlunun yüzyıllardan beri cebelleştigi pek çok ideolojik soruyla baş başa bırakıyordu. Sosyal gerçekçilikle fanteziyi bir araya getiren ütöpik bir komedinin toplumsal düzene sıkı bir nanik çeken böylesi bir özgürlükçü duruş sergilemesi dönemi için en hafif tabirle bir şok etkisi yaratıyordu.

Özellikle Louis’nin tüm ‘mal varlığını’ bir kenara itmesi, filmin yapıldığı dönemde Avrupa’da yaşanan ekonomik bunalım da düşünülünce “Yalnızca bir güldürü mü?” türünden sorular sordurtuyordu insana. Bu açıdan Clair’in bir komünizm yandaşı olarak damgalanması gayet anlaşılır bir durumdu aslında. Fakat film herhangi bir sosyo-ekonomik sorunun çözümü konusunda bir önermede

bulunmadığı gibi, statükoya başkaldıran isyankar tavrıyla ‘filanca kuramcının teoremi’ tarzı sözde toplumsal-politik safsataları da anlamsız kılıyordu. Kaldı ki, burjuva karşıtı her düşüncenin komünist olarak addedilmesinin mümkün olmadığı gerçeği bir tarafa, “Hürriyete Can Feda” adından da anlaşılacağı üzere bir propaganda aracı olmak şöyle dursun, bireyin bedensel/zihinsel özgürlüğü gibi ziyadesiyle karmaşık bir olgunun üzerine giderek siyasal çözümlemelerin ak ve kara kadar basite indirgenemeyeceğinin de altını çiziyordu.

Her ne kadar film burjuva ahlakını yerle bir etse, emperyalizmin ikiyüzlülüğü ve doyumsuzluğu konusunda lafını esirgemese ve üstüne üstlük Louis’nin fabrikasını işçilerin ‘egemenliğine’ teslim ederek (?) sonlansa da, netice itibariyle ‘politik kurtuluşu’ bir başka bahara bırakıyordu. Zira aslolan bireyin kurtuluşuydu ve çulsuz bir berduş olarak sokaklarda avarelik ederek yaşamak bile toplumun dayatmalarına boyun eğerek refah dolu bir hayat sürmekten çok daha özgürleştiriciydi.

“Hürriyete Can Feda” işte bu yönüyle de Clair’e yapıştıran komünist yaftasını çürütüyordu. Zira filmin iktidar karşıtı söylemi komünizmle bağdaştırılmasını olanaksızlaştırıyor, olsa olsa anarşist düşünceye yakın duran bir düzlemde anlam buluyordu.

HEARTS & MINDS

KALPLER VE AKILLAR

Peter Davis'in 1974 yapımı belgeseli “Kalpler Ve Akıllar” (Hearts And Minds), ABD tarihinin **zulümlerinden** birine, **Vietnam** işgaline odaklanıyor. Film, savaşı **muazzam** bir zamanlamayla en yakından gözlemleyen ve **‘mutfağından’** kayda alan çalışmalardan biri.

BİLİNDİĞİ ÜZERE AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ, DÜNYANIN EN KURUMSAL, EN BÜYÜK VE KÂR MARJİ EN YÜKSEK ŞİRKETİ. ÖYLESİNE KALLAVİ BİR ŞİRKET Kİ, HER SEKTÖRDE ZİRVEYE OYNUYOR; GİREBİLECEĞİ HER PAZARA GİRİYOR; GİREMEDİĞİ PAZARLARA İSE GİRMEİNİN TATLI YA DA SERT YOLLARINI ARİYOR. HERHANGİ BİR HOLDİNG GİBİ, BİR İŞ verdiği çalışanlarına ‘gaye’ mefhumunu unutturarak Hobbes’un ‘Leviathan’ olarak isimlendirdiği, sözleşmeyle sabit bir ‘canavar’a dönüşüyor ve kendini daha zengin hale getirmek için çaballıyor. Bu sarmalın başında duran yapı, şirketin bizzat kendisi. Bundan gayrı, sınıflar ve makamlar arası bir hiyerarşi hali hazırda mevcut olsa da hepsinin ucu yine kendi kendine somutlaşan bu şirkete varıyor. Bütün yollar bu şirkete çıkıyor; kendi kendinin patronu olan canavarımsı holding, dünyaya hırslı bakışlar fırlatıyor.

“Genel İrade” Jean-Jacques Rousseau’nun 18. yüzyılda gitgide vahşileşen, barbarlaşan, önü alınamayan insanoğlunu dizginleyebilmek amacıyla bir çözüm olarak geliştirdiği bir kavram. Rousseau’ya göre hem özel olarak kişilerin hem de bütün toplumun yararını gözetecek olan bir bilince ihtiyaç var. Bu bilincin adı da “Genel İrade”. Bu görüşe göre, toplumun iradesine ters beklentileri olan insanların gerekirse cezalandırılması gerekiyor. Çünkü yine Rousseau’ya göre özgür olmanın anahtarı da burada yatıyor. Rousseau’nun siyaset felsefesi, büyük bir iz bırakan sosyal sözleşme teorisinin temelinde günümüzden kabaca yapılan okumalar sonucu çıkardığımız tespitlerden çok daha hümanist bir görüş yatıyor elbette. Ancak dünyayı sözde ‘liberalleştiren’, öзде şirketleştiren tarihsel gerçekler de bu arşivde. Jean-Jacques Rousseau’nun ‘çoğulculuk’ karşıtı, ‘birleştirici’ görüşleri bağlamından ihtiyari bir şekilde dışarı çıkarılarak, ırkçılıkla, büyük bir düşmanlıkla, savaş çıkarmak için kullanılıyor.

Peter Davis’in 1975’te yaygın dağıtıma çıkmadan (Los Angeles’ta bir sinemada yalnızca bir hafta gösterimde kalarak) Oscar kazanan belgeseli “Kalpler Ve Akıllar” (Hearts And Minds), adını ABD Başkanı Lyndon Baines Johnson’ın sıklıkla tekrarladığı kelimelerden alıyor. Johnson, ABD’nin açtığı savaşların, ülkeleri tarafından zulme uğrayan insanların kalplerine ve akıllarına girmek amaçlı olduğunu dillendiriyor. Bu, yabancı olduğu bir ifade değil elbette ki. Irak ve Afganistan savaşlarını çok daha yakın dönemlerde, teknolojinin olanca imkanlarıyla günlük olarak takip etmiş birisi için bu denli manipülatif söylemler ziyadesiyle tanıdık gelecektir. ABD, her zamanki gibi öncelikle bir düşman yaratmak zorunda. Öyle bir düşman olmalı ki, halkın savaş karşıtı eğilimleri hızlıca tersyüz

edilmeli, bütün dünya savaşın gerekliliğine ikna edilmeli ve bu esnada hiç zaman kaybedilmemeli. Soğuk Savaş bağlamında düşmanın belirlenmesi hiç de zor olmuyor: Komünizm. ‘Komünist’, dönem ABD’sinde ‘terörist’e eşlenmiş bir sözcük. Dolayısıyla en büyük korkusu ‘komünizm’ olan bir halkı ‘komünizmle savaş’ gayesi etrafında bir araya getirmek akıllıca bir hareket. “Genel İrade”, Vietnam’a savaş açmaya meyilli, bir başka deyişle...

Bu hikayenin bulanık kalan hiçbir tarafı yok aslında. Belgeselin yönetmeni olan Peter Davis de bunun farkında. “Vietnam’a neden savaş açıldı?” sorusuna aldığı “Her şey 1955’te Sovyetler’in Sputnik’i uzaya fırlatmasıyla başladı” cevabından sonra, kamerasını daha bir özgür bırakıyor sanki, o basit cevabı almanın rahatlığıyla. Vietnam’ın ölüne boğulmuş kırsallarında, belki bir belki de birkaç gün önce annesini, babasını, kardeşini, eşini kaybetmiş insanların arasında dolaşıyor. Hepsisiyle konuşmaya çaballıyor, bazen izleyenini oldukça bilinçli bir şekilde provoke ediyor. Kamerasını sadece Vietnam’ın arka bahçesine salmıyor; buna eşzamanlı olarak savaştan çok büyük yaralar almış Amerikan askerlerinin duygularına da konuk oluyor. Her biri, halen nasıl ve neden savaştıklarını, daha da önemlisi, bu savaşa nasıl bu denli adanmış olduklarını anlamaya çaballıyor. Bir zulme, birkaç sene uzaktan bakınca her şey daha da anlamsız görünüyor onların nezdinde. Bazısı kolayca ağlayamadığı için kendine kızıyor; bazısı unutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Güçlendikçe canavarlaşan, canavarlaştıkça daha fazla acıyan bir suç şirketinin ‘bir mesai günü’ var “Kalpler Ve Akıllar”da. Bu şirkette, başkanından vatandaşına, herkes birer piyon. Bütün piyonlar şirketin daha da güçlenmesine hizmet ediyor ve “Genel İrade”nin bu olduğunu düşünüyorlar. Farklı hükümetler, politikalar, isimler, duygular artık hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü böylesi büyük şirketlerde, çalışanlar şirketi değil, şirket çalışanları yönetiyor.

Bir ABD ordusu analisti olan Daniel Ellsberg, Vietnam savaşını şöyle özetliyor: “Biz yanlış tarafta değildik. Biz yanlış tarafın kendisiydik”. ‘Doğu’ ve ‘Batı’ arasındaki medeniyet sınırını çizen ve bu sınırın dizginlerini elinde tutan ABD’nin dünyayı yöneten zulmü bu cümleyle çok daha kolay somutlaştırılabilir. Sıradaki savaşların habercisi olan Vietnam işgali, bu cümle üzerinden daha kolay anlaşılabilir.

KARABASAN

ORJİNAL ADI The Babadook

YÖNETMEN Jennifer Kent

UYUNCULAR Essie Davis,

Noah Wiseman, Daniel Henshall,

Tim Purcell, Hayley McElhinney

YAPIM/SÜRE 2014 Avustralya / 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

**KENT, SABIRLI
YÖNETİMİYLE
SAĞLAMLAŞTIRDIĞI
FİLMİNİN KONTROLÜNÜ
HIÇ YİTİRMİYOR.**

DİS KAYNAKLI YA DA PSİKOLOJİK GERİLİM ETMENLERİNİN DAHİL OLMASIYLA ZORLUĞU İKİYE KATLANAN EBEVEYNLİK mefhumu, korku sinemasının eğilmeyi sevdiği hatta klasikler verdiği alanlardan biri. Anne, baba ya da çocuktan hangisi cinnete yakın durursa dursun, hangisi şeytanın kanından gelirse gelsin, hangisinin ruhu etrafta dolaşırsa dolaşsın değişmeyen tek gerçek 'sevgi'. Sevgi sağlam bir dramatik altyapıyı, sağlam dramatik altyapı da kalburüstü bir filmi beraberinde getiriyor "Karabasan" da.

Oğlunun doğumuna yetişmeye çalışırken yaptıkları trafik kazasında kocasını kaybeden Amelia, sırtındaki ağır sorumluluklarla yaşamaya çalışıyor. Bir yandan klasik geçim dertleri bir yandan da zihinsel rahatsızlığı olan oğlunun hiperaktif davranışlarıyla haşır neşir. Biri yalnızlığın getirdiği kırılganlıkla yaşayan, diğeri hayal dünyasında canavarlarla savaşan ana-oğulun hayatı evde bulup okudukları resimli bir hikaye kitabıyla kökten değişiyor. Mr. Babadook artık her karanlık köşede onları bekliyor.

Korku, kayıplar ve kederi arkasına alarak

klasik bir peri masalı formu yakalayan Kent, sabırlı yönetimiyle sağlamlaştırdığı hikayesinin kontrolünü hiçbir anda yitirmiyor. 'Bir insanın içinde yatan öfke ve acının yaratabileceği canavarlara' fazlasıyla vurgu yapan Mr. Babadook'un gerçekliği konusundaki merakın yaratabileceği gerilimi kaybetse de bu sembolik duruşuyla öncüllerinden ayrılıyor.

Olayların geçtiği evin karakterleri dış dünyadan tamamen soyutlayan sahipleniciliği, oldukça özel bir savaş alanında geçen, gizli kalması gereken bir hesaplaşmayla başbaşa bırakıyor bizi. Mr. Babadook'un Alexander Juhasz imzalı enfes çizimlerinden Radek Ladcuk'un gölgelerle oynayan görüntü yönetimine kadar her alanda 'minimal' olmayı seçen film, aynı zamanda bir başarı hikayesi de oluyor bu haliyle.

Amelia rolündeki Essie Davis deli işi bir oyun çıkarıyor.

'Merak etmemiz gereken bir şey olduğu' gerçeği hesaplanmamış.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

MANDIRA FİLOZOFU

YÖNETMEN Müfit Can Saçınıtı
UYUNCULAR Müfit Can Saçınıtı,
Rasim Öztekin, Ayda Aksel, Eser Eyüboğlu
YAPIM/SÜRE 2014 Türkiye, 105 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D Home Video
(MinT Yapım)

**“PARAYLA SAADET
OLMAZ!” DEYİŞİNİ
GERÇEKLİĞE KAVUŞTURAN
“MANDIRA FİLOZOFU”NUN
DEVAMI DA ÇEKİLİYOR.**

MÜFİT CAN SAÇINTI’NIN YÖNETİP BAŞROLÜNÜ ÜSTLENDİĞİ, BİROL GÜVEN’İN YAZDIĞI “MANDIRA FİLOZOFU”, BİR SINEMA filmi olarak ahım şahım bir yanı olmamasına karşın, ‘para’ kavramına karşı aldığı tavırla dikkatleri çeken, herkesin dilinde pelesenk olan “Parayla saadet olmaz!” deyişini gerçekliğe kavuşturma niyeti taşıyan ‘samimi’ bir film havası taşıyor.

Parayla hiçbir irtibatı olmayan Mustafaali’yle, onun hayatını idame ettirdiği deniz kıyısındaki araziye satın almaya çalışan ‘fazlasıyla zengin’ işadamı Cavit’in felsefi boyuttaki mücadelesini izliyoruz hikayede. Çatışma noktasını bu ikilinin inandıkları üzerinden okuyan senaryo, birçok örnekte rastladığımızın aksine, iki adamı birbirlerine yaklaştırmıyor. Karşılıklı sallanan argümanlar neticesinde Cavit’in Mustafaali’ye yaklaştığını görüyoruz burada. İşin özü, paranın hükmüne doğru herhangi bir adım atmıyor Mustafaali ve Cavit’i kendi ‘cumhuriyet’ine doğru çekmeyi başarıyor. Bu da ister istemez hikayeyi savunma noktasına getiriyor bizi. Sinemasal derinlik anlamında sağlam dokunuşlar yok, ama

‘karşı’ cümleleriyle tavlama biliyor seyirciyi.

Hayatı idame ettirmenin temel malzemelerinden birine dönüşen ‘para’nın temsil ettiklerinin tümüyle karşısında olan bir karakterin, yarattığı ‘ütopya’ içinde tutarlı bir çizgi üzerinde raks etmesi söz konusu “Mandıra Filozofu”nda. Ancak, belirli noktalarda bu resmin süreklilik arz edemeyeceğini de hissediyorsunuz. Cavit’in ‘paraya tapması’yla Mustafaali’nin ‘parayı reddetmesi’ arasında bir ‘ara bölge’ oluşturmuyor film. Evet, kapitalizmin insanları ‘köleleştirmesi’nin anahtarı para, ama tümüyle reddedilip bir kenara atılacak bir enstrüman da değil. Her ne kadar Mustafaali’nin ütopyasına inanmak istesek de bu böyle! Dolayısıyla, filmin samimi rotasını takip ederken bazı soru işaretlerine cevap bulmakta zorlanıyoruz.

Müfit Can Saçınıtı ve Rasim Öztekin, karakterlerine uyum sağlamakta zorlanmıyorlar.

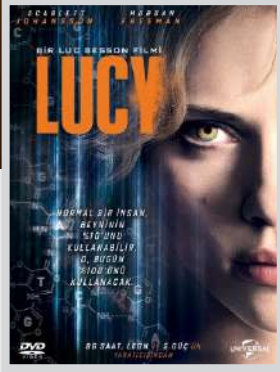

Ana hikayeyi destekleme niyeti taşıyan yan hikayecik, pek de amaca hizmet etmiyor gibi...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

LUCY

YÖNETMEN Luc Besson

OYUNCULAR Scarlett Johansson,

Morgan Freeman, Min-sik Choi,

Amr Waked, Julian Rhind-Tutt

YAPIM/SÜRE 2014 Fransa / 85 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

LUC BESSON'UN SİNEMA KARIYERİNİ HAYRETLE İZLER OLDUK. HALBUKİ HER ŞEY NE GÜZEL BAŞLAMIŞTI. "LE DERNIER Combat" olarak çıkıp "Metro"lara dalan (Subway), "Nikita"lara, "Leon"lara ulaşan ve "Derinlik Sarhoşluğu"na (The Big Blue) varan filmler yapan sinemacı herhalde yapımcılıktan kazandığı paraların sarhoşluğunun derinliğinde iyice kayboldu. Asıl malzemesi 3-5 dakika olan fikirlerden (çoğu da kendi hikayeleri üstelik) seri üretim gibi ticari filmler çıkaran yapımcı Luc Besson, yönetmen Luc Besson'u iyice öldürdü.

"Lucy" bu kadar ciddiye almasa kendini daha iyi olabilecek bir malzemeye sahip oysa. Çocukken geyiğini yaptığımız "biz aslında beynimizin yüzde 10'unu kullanıyormuşuz," cümlesinden film çıkartmış Besson. Scarlett Johansson'un kafasına darbe almış gibi oynadığı sersem sepelek Lucy, yeni model bir uyuşturucuyu yanlışlıkla aşırı doz olarak vücuduna alınca giderek zekileşiyor! Bu arada da peşinde silahlı adamlar var. Lucy beyninin yüzde 100'ünü kullanmaya doğru giderken bu gücünü hem hayatta kalmak, hem de insanlığa faydalı olmak

için kullanmaya çalışıyor. Bu noktada da daha önce Tanrı'yı ve Amerika Başkanını bile oynamış olan Morgan Freeman'ı buluyor. En iyi o bilir tabii! Freeman bütün bu olan saçmalıkların gerçek olabileceğine bizi ikna etmek için filmin ilk yarım saatinde epey bir konferans veriyor. Buna rağmen hikayenin bariz ikna sorununa ek olarak arka plandaki mafya motifi o kadar klişe ve tüm karakterler o kadar tek boyutlu ki sadece aksiyonla da yetinemiyoruz! Gelgelelim "Lucy"den çok zevk alan insanlar da var. Herhalde Scarlett'in çekiciliğinin bunda büyük etkisi var. Genç erkek yazarların buna kapılmasını anlayabiliriz de kadınların bir 'dişi İsa' bulmuşçasına bayılmalarına ne demeli? Sanki sinemada adam döven kadın ilk kez izliyoruz!

Her şeye rağmen en kötü filminde bile Scarlett Johansson'u izlemek...

Artık kaçınıcı kez Morgan Freeman'ı bilimadamı izliyoruz... Otomatik vitese takıp oynuyor...

BUNCA YIL SONRA BİLE
SAPASAĞLAM DURAN
"NIKITA"DAN GELDİĞİMİZ
NOKTA "LUCY" MIDİR
SAYIN LUC BESSON?

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

KORO

Hemen hiçbir söz hakkı bulunmayan kadınların seslerini çıkarmaya kalksalar bile onlara kulak veren çıkmayınca ‘dizlerini kırıp oturmaktan’ gayrı bir seçenekleri kalmadığına işaret eden **Abbas Kiarostami** filmi “Koro” simgesel anlatımın sinemadaki en özel temsilcilerinden biri.

ORJİNAL ADI Hamsarayan
YÖNETMEN Abbas Kiarostami
YAPIM 1982 İran
SÜRE 17 dk.

İRAN SINEMASININ BÜYÜK USTASI ABBAS KIAROSTAMI’NİN KARIYERİNİN İLK ÇEVREĞİ AĞIRLIKLI OLARAK KISA METRAJLARDAN MÜTEVELLİTTİR. Bunların içinde en ilginç olanlarından biri ise kağıt üstünde fazlasıyla sade bir yapım görünümüne sahip “Koro”dur hiç kuşkusuz. Kulakları ağır işiten bir ihtiyarın işitme cihazını kulağından çıkarmak vasıtasıyla kafa şişiren her nevi durumdan kendini kurtarması gibi gayet basit bir fikre yaslanan film, küçük, sıradan bir alışkanlıktan yola çıkarak şaşırtıcı ve cesur bir alt metin koyar önümüze.

Sokaktaki kazı çalışmasının gürültüsünü çekmemek için işitme cihazını her zamanki gibi ‘pasif’ hale getiren yaşlı adam evinde çayını yudumlar sigarasını pöföfletirken, okuldan eve dönen küçük torunları da kapının zilini bir türlü duymayan dedeleri sayesinde dışarıda kalır. Var güçleriyle dedelerine seslenen kızlara sokaktan geçen diğer okul arkadaşları da eklenirken ‘koro’ her geçen dakika büyümeye devam eder.

İran İslam Devrimi’nin doğuş yıllarına denk gelen filmin müstakbel rejim hakkındaki üstü kapalı öngörülerini ise gözden kaçacak cinsten değil.

Henüz ilkokul çağındaki küçücük kızların istisnasız hepsinin baş örtüsü taşıdığını görmek ‘devrim kanunlarına’ az çok vâkıf olanlarda bir şok etkisi yaratmıyor belki ancak Kiarostami’nin İran toplumunun kadına bakışını zekice metaforlarla ortaya dökmeyi başaran usta işi rejisi hayranlığımıza mazhar olmakta hiç zorlanmıyor.

Hemen hiçbir söz hakkı bulunmayan, dahası akla hayale sığmayacak gaddarlıkta baskı ve şiddete maruz kalan kadınların seslerini çıkarmaya kalksalar bile onlara kulak veren çıkmayınca ‘dizlerini kırıp oturmaktan’ gayrı bir seçenekleri kalmadığına işaret eden Abbas Kiarostami’nin kısa filmi “Koro” simgesel anlatımın sinemadaki en özel temsilcilerinden biri aynı zamanda.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

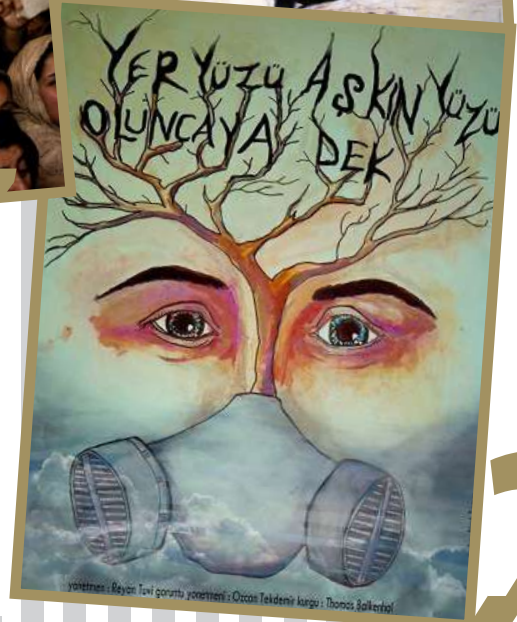
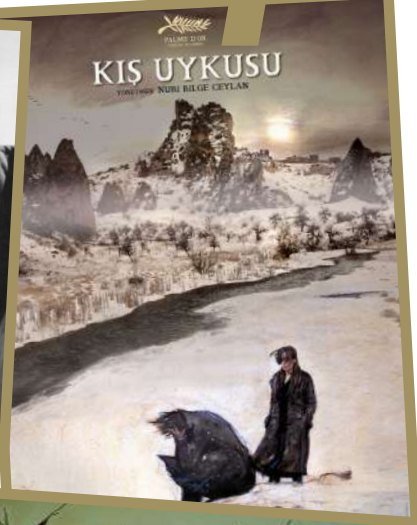
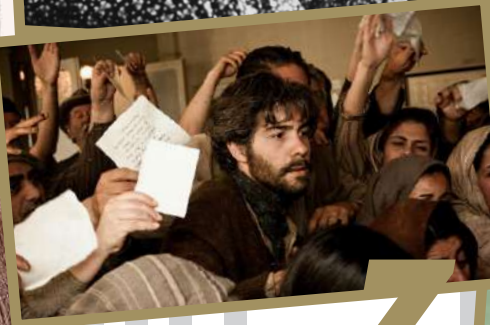

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lars von trier
NYMPH()MANIAC
VOLUME I
forget about love

1 - "Kış Uykusu"nun başarısı

2014'ü geride bırakıyoruz, peki memlekette yılın sinema olayları neydi? İlk sırada tabii ki Nuri Bilge Ceylan'ın "Kış Uykusu" ile Altın Palmiye alması var. Sinemamızın 100. yılında gelen bu başarı herkesi sevindirdi. "Sivas"ın Venedik'te Jüri Özel Ödülü alması, "Annemin Şarkısı"nın Saraybosna'da 'en iyi film' seçilmesi de diğer önemli başarılarıdır...

2 - Altın Portakal'daki sansür

İkinci sırada, bu başarıları gölgeleyen, Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde Reyan Tuvî'nin "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!" belgeselinin sansürlenmesi var. Sansür sonrası başlayan tartışma, hem içinden geçtiğimiz iklimle ilgili hem de sinema dünyasıyla ilgili çok şey söyledi bize.

3 - "Kesik" in gösterilmesi

"Duvara Karşı" (Gegen Die Wand) Altın Ayı alınca omuzlarda taşınan Fatih Akin'ın, Ermeni soykırımı ile ilgili "Kesik"i (The Cut) çektiğini öğrenmek herkes için sürpriz oldu. Kimi tehditler alan Akin, "Türkiye bu filme hazır" diyerek net bir tavır koydu. Film, Venedik'te yarıştıktan sonra, geçen ay Türkiye'de gösterime girdi.

4 - "Nymphomaniac" yasağı

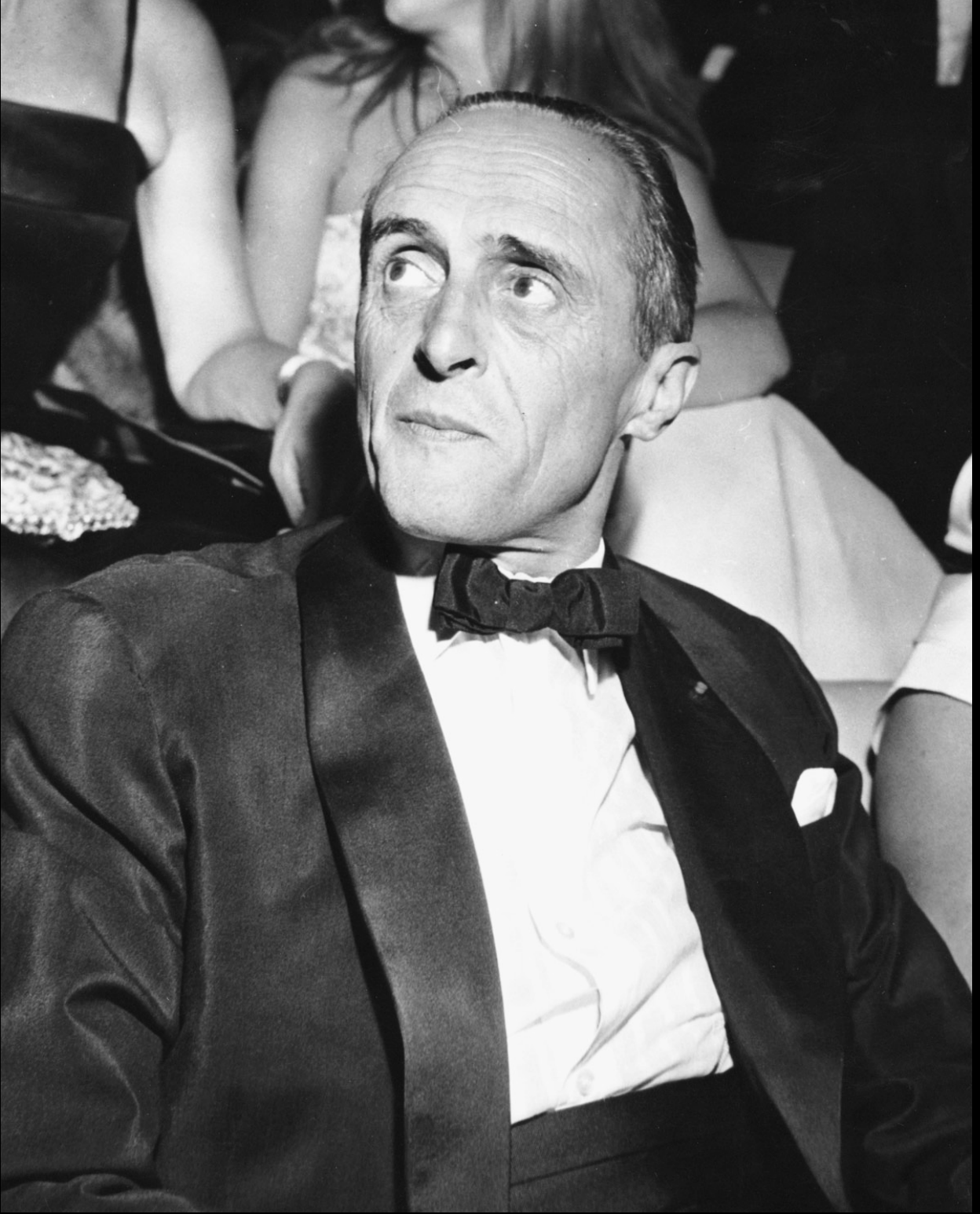
Lars von Trier'in olay filmi "Nymphomaniac"ın Türkiye'de gösterimi yasaklandı. Ama İf İstanbul büyük bir cesaretle filmi programına aldı, "İtiraf" adıyla iki bölüm olarak gösterdi. Yasak kalkmadı ama korsancılar filme olan ilgiyi iyi değerlendirdi. Neticede de yasak ters tepti, filmi izlemek isteyen, kimi festivalde yasal olarak kimi de korsandan yasa dışı olarak izledi...

5 - 100. yıl bereketi

Türk sinemasının 100. yıl kutlamaları biraz sözde etkinliklere dönüştü. İstanbul Modern'deki "Yüzyıllık Aşk" sergisi, Kültür Bakanlığı'nın "Susuz Yaz"ın 'en iyi film' seçildiği anketi, TÜYAP Kitap Fuarı'nın sinemayı ana tema seçmesi ve Manaki Kardeşler'in filmlerinin gösterilmesi dışındakiler açıkçası günü kurtaran etkinliklerdi... Lakin 100. yılda hem gösterime giren film hem de seyirci rekoru kırılması önemliydi. (SAPIK, bütün sinemaseverlere mutlu bir yıl diler!)

SAYGIYLA ANIYORUZ...
JOE COCKER
1944 - 2014

“ ÇOK İSTİSNAİ DURUMLARI SAYMAZSAK, EN ÖZGÜN SENARYOLARI YA SİNEMAYI ÇOK İYİ BİLEN YAZARLAR YA DA PROFESYONEL FİLM ÇALIŞANLARI KALEME ALIRLAR. İLK BAKIŞTA HERKES BİR FİLM SENARYOSU YAZABİLİRİMİŞ GİBİ GÖRÜNSE DE, DENEYİMLERİME DAYANARAK SÖYLEYEBİLİRİM Kİ NADİREN İYİ SENARYO YAZILIR. ”

René Clair